

blivende hævde, at det viser sig ogsaa, at der er Øjeblikke, hvor denne Forskel ikke, som den højtærede Minister eller det ærede Medlem sagde, er 6—7 pCt., men kun 4 pCt., ja, hvor den er ringere. Jeg skal for Resten i denne Sammenhæng lige citere en anden Kurs, nemlig den svenske Centralbanks Obligationer, der for $3\frac{1}{2}$ pCt.s den 4. November kun var $92\frac{1}{2}$, uagtet det var en lukket Serie. Den højtærede Minister eller det ærede Medlem maa nemlig huske, at naar han nævnede norske Hypotekbankobligationer og de danske Kreditforeningsobligationer, var det de aabne Serier, han nævnede, medens derimod Hypotekbankobligationerne altid ere lukkede, og den lukkede Serie staar her i Reglen et Par Procent højere end den aabne Serie. Er det ikke saaledes?

Men jeg skal i øvrigt her til det ærede Medlem for Bornholm (Blem) bemærke, at Udgiften ved vore samlede Pariserlaan, efter hvad der blev opgjort i en gul Bog, som blev omdelt forleden, var med Kurstab og Udgifterne i det hele saadan noget som 5 pCt. Jeg antager, at det samme Kurstab eller Udgiftstab maa beregnes for de Hypotekbankobligationer, der her er Tale om at udstede. Og med Hensyn til Kapitalrabatfonden skal jeg overfor det ærede Medlem sige, at jeg gerne privat vil tage en Diskussion op med ham derom, men da der synes kun at være ringe Interesse for Sagen her i Tinget, skal jeg ikke trætte dermed, men kun gøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at ifald man fastholder Lodtrækningen, maa der naturligvis have en Kapitalrabatfond. Hvis man derimod vil gaa den anden Vej: ikke at fastholde Udtrækningen af Obligationer, og siger: Vi opkøbe, naar vi have Lejlighed dertil, saa kunne vi maaske undvære Kapitalrabatfonden. Men jeg tror nu nok og haaber, at det skal lykkes mig underhaanden at overbevise det ærede Medlem om, at Kapitalrabatfonden vil være en nødvendig Ting.

Dernæst vil jeg til det samme ærede Medlem og til de øvrige Herrer sige, at jeg kom herhen i meget velvillig Stemning, hvad jeg ogsaa fremhævede i Gaar, overfor Lovforslaget, men Debatten har ganske vist hos mig, og jeg ved ogsaa hos dem af mine Partifæller, jeg har talt med, vakt nogen Bekymring, idet vi vedblivende ere bange for, hvad de Herrer stille imod, og da navnlig efter at Spøgelset fra 1894, det skrækkelige Agrarprogram, er manet op for os igen i sin fulde Rædselsfuldhed. Under disse Forhold ere mine Partifæller

og jeg blevne i høj Grad bange for, at det, de Herrer stille imod, er den fulde Statsgaranti. Sikkert er det i hvert Fald, at vi ikke blive staaende ved de 15 Millioner. Det ærede Medlem vil sikkert indrømme, at hvis vi skulle bruge, som han nu tror, 2 Serier om Aaret, saa er det 30 Millioner, og da Hypotekbanken jo i det hele kommer til at raade over 120 Millioner, vil man allerede efter 4 Aars Forløb være kørt fast og efter 4 Aars Forløb atter have 15 Millioner henlagte paa ny. Og muligvis vil det gaa saaledes hvert 4de Aar, indtil — ja, hvor er Grænsen? Det ærede Medlem vil ikke kunne sige det. Det ærede Medlem maa huske det gamle Ord: „Appetitten kommer, medens man spiser“, det er en meget kedelig Regel, men den er sand.

Til syvende og sidst skal jeg sige — det maa jeg have Lov til — de ærede Herrer, der have været ivrige for, at Lovforslaget skulde gaa igennem i Aar, at jeg tror ikke, det er heldigt, at dette Forslag jages igennem; først og fremmest tror jeg simpelthen, at det franske Marked, som endnu i Dag synes at være holdt oppe paa de russiske Obligationer, sikkert med Kunst og sikkert med en god Villie, idet man er tvungen til det, vil i Løbet af et Aar vise en ganske farlig Deroute og fra Tid til anden vise noget, som kan ligne Panik. Og naar jeg tror dette, kunne de Herrer forstaa, at jeg ikke anser det for nødvendigt en Gang for det franske Marked, at dette Forslag gaar igennem i Aar.

Dernæst er det at gennemføre en Statsbank i sig selv en alvorlig Ting, som man maa give hele Befolkningen, ikke blot Kreditforeningerne og de højtærede Medlemmer af dette og det andet Ting, rig Lejlighed til virkelig at overveje med Hensyn til alle Spørgsmaal, som kunne rejse sig desangaaende. Ærede Medlemmer ville se, at jo mere man sysler med saa vigtig en Sag, desto flere Spørgsmaal vil der rejse sig, desto mere Tvivl, om den ene Maade eller den anden skal være den bedste. Jeg ved, at der i Grundejerkredse, ja, ogsaa i Vælgerkredse, om jeg maa sige det, er stor Interesse for denne Sag og Ønske om dens Gennemførelse. Men det, Vælgerne kunne forlange, er ikke at faa deres Villie igennem *straks*, men at Sagen kan blive undersøgt og overvejet, og hvis den saa stemmer med Samfundsforholdene, kan den gaa igennem. De kunne forlange, at vi skulle tage store Hensyn, det have vi faaet Mandat til, men de kunne ikke forlange, at vi skulle jage en Ting igen-